

Landsrets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 2143.

14.3.2.2. Konkursrådet og Justitsministeriets overvejelse

Konkursrådet finder, at det harmonerer dårligt med almindelige insolvensretlige principper, at det tillades en enkelt fordringshaver at skaffe sig fyldestgørelse i tiden op til, at der etableres en fristdag og – i endnu højere grad – i tiden efter fristdagen.

Formålet med reglerne om omstødelse er at understøtte princippet om ligelig fyldestgørelse af kreditorerne, og det er således udgangspunktet, at gennemførelse af omstødelse skal være til fordel for kreditorerne eller dog nogle af disse. Dette vil i sager om gælds-sanerering indebære, at et omstødselsbeløb som udgangspunkt skal anvendes til forhøjelse af den dividende, der er fastsat i kendelsen om gælds-sanerering, uden at der sker en afkorting i længden af den periode efter kendelsen om gælds-sanerering, hvor skyldneren skal betale til sine kreditorer. Dette vil i givet fald reelt betyde, at afdragsperioden for den skyldner, som har været udsat for lønindeholdelse op til og under gælds-sanereringssagen, forlænges ud over den periode, som er fastsat ved kendelsen.

Alternativet til, at skyldneren er udsat for lønindeholdelse i tiden op til gælds-sanereringssagen og under dennes behandling, er efter Konkursrådets opfattelse i praksis ikke, at et beløb svarende til den fyldestgørelse, som det offentlige opnår, ville være blevet fordelt til samtlige kreditorer. Det forekommer således kun i begrænset omfang, at skyldneren etablerer en betalingsordning allerede i forbindelse med indledningen af en gælds-sanereringssag. Det praktiske alternativ til, at skyldneren var udsat for lønindeholdelse, ville således efter Konkursrådets opfattelse være, at skyldneren frit disponerede over sin fulde løn, og at ingen af kreditorerne ville modtage nogen betaling.

Lønindeholdelse kunne tænkes behandlet på linje med anden individualforfølgning, eksempelvis således at lønindeholdelse blev omfattet af konkurslovens § 71. Fyldestgørelse opnået senere end tre måneder før fristdagen (datoen for skyldnerens ansøgning om gælds-sanerering) ville under en sådan ordning skulle fralægges, hvis skyldneren fik gælds-sanerering. Dette ville imidlertid indebære en tilfældighedspræget fordel for de kreditorer, hvis skyldner var udsat for lønindeholdelse, idet det reelle alternativ til lønindeholdelse som nævnt vil være at skyldneren frit disponerede over sin fulde løn.

Hvis omstødselsbeløbet i stedet anses som en betaling, som skyldneren har foretaget i løbet af den fast-

satte afdragsperiode, kommer det ikke kreditorerne til gode gennem en forhøjelse af dividenden, idet realiteten da er, at afdragsperioden anses for påbegyndt på det tidspunkt, hvorfra omstødelsen sætter ind. En sådan ordning vil alene virke til fordel for skyldneren og vil derfor ikke kunne begrundes i sædvanlige omstødsessynspunkter. Det er imidlertid Konkursrådets opfattelse, at hensynet til at behandle de skyldnere, som søger gælds-sanerering, ensartet, taler for, at det ikke skal have betydning for den reelle afdragsperiode, om skyldneren er under lønindeholdelse eller ej.

Konkursrådet finder, at en regel om, at fyldestgørelse indvundet ved lønindeholdelse skal indgå i gælds-sanereringen, ikke bør have virkning for beløb indeholdt før indledning af gælds-sanereringssagen. Skyldnerens løbende indtægter kan ikke behandles på lige fod med skyldnerens aktiver, og det kan som anført ikke antages, at alternativet til, at en del af skyldnerens løn var blevet indeholdt, i praksis ville være, at det tilsvarende beløb ville tilgå samtlige kreditorer.

Konkursrådet finder endvidere ikke grundlag for at afskære lønindeholdelse under gælds-sanereringssagens behandling. Det er som nævnt ikke almindeligt, at der etableres en betalingsordning allerede i forbindelse med gælds-sanereringssagens indledning, og det må også tages i betragtning, at det i et vist omfang forekommer, at en indledt gælds-sanereringssag ikke fører til, at der afsiges kendelse om gælds-sanerering.

Konkursrådet finder derimod, at hensyn til ensartet behandling af de skyldnere, der er under lønindeholdelse, og de skyldnere, som ikke er, taler for, at der indføres en ordning, hvorefter fyldestgørelse opnået ved lønindeholdelse i tiden efter indledning af gælds-sanereringssag skal fralægges, hvis skyldneren får gælds-sanerering. Det beløb indvundet ved lønindeholdelse mv., som fordringshaveren skal fralægge sig, hvis skyldneren meddeles gælds-sanerering, bør efter Konkursrådets opfattelse betragtes som en opsparing foretaget af skyldneren under sagens behandling. Dette betyder, at den periode, hvor skyldneren skal afdrage på den bestående gæld, forkortes.

Der henvises til betænkningen side 280 ff.

Som det fremgår, er Konkursrådets forslag begrundet i hensynet til at undgå forskelsbehandling af skyldnere, der under behandlingen af en sag om gælds-sanerering er undergivet lønindeholdelse. Som retspraksis er i dag, vil disse skyldnere samlet set kunne komme til at betale mere til deres kreditorer end andre skyldnere, der ansøger om gælds-sanerering, idet skyldneren gennem lønindeholdelsen afdrager på gælden under gælds-sanereringssagens behandling, uden at